

Proloog

Carson

Iedereen kent me als die relaxte, zorgeloze jongen die wel van een lolletje houdt. Je weet wie ik bedoel, hè?

De jongen die juicht als een stelletje zoent, die in zijn enthousiasme achterlijke dingen als 'Jippie!' roept en die zonder enige schaamte zijn vrienden zijn spierwitte blote reet laat zien, gewoon om hen aan het lachen te maken.

Ik ben ook bespottelijk slim, kan een hele kroeg voorgaan in het zingen van om het even welk liedje van Taylor Swift, sta bekend als iemand die altijd mazzel heeft en ik heb een onvoorstelbaar goede kledingsmaak. Ik loop weliswaar elke maandag in een honkbalhoody, maar dat komt omdat je de maandagdip het beste kunt bestrijden met een hoody.

Maar heb je het al door? Snap je al waar dit naartoe gaat?

Ik ben niet langer die jongen.

Nee.

Zorgeloos? Houdt wel van een lolletje? Verleden tijd. Ik spuug vuur naar iedereen die te dichtbij durft te komen. Ken je die oude vent die hangjongeren met schoenen bekogelt als ze te dicht langs zijn huis lopen? Dat ben ik, alleen ben ik niet incontinent en stink ik ook niet naar mottenballen.

Mijn tijd met het Taylor Swift-koor is voorbij. In plaats daarvan zit ik, als ik al naar de kroeg ga, met een chagrijnige kop in een hoekje. Man, wat kan ik chagrijnig kijken. Naar alles en iedereen die ook maar mijn kant op durft te kijken.

Die goede kledingsmaak waar ik eerder over opschepte? Niks van over. Volgens mij loop ik al een maand in dezelfde sportbroek. Nee hoor, niet echt. Of nou ja, misschien toch wel.

En die eeuwige mazzel? Nou, daaraan kwam aan het begin van het seizoen een einde. Met dank aan die vieze vuile etter met zijn vierkante reet genaamd Kirk Babcock, in mijn team beter bekend als Kirk BADcock.

Wat heeft deze Badcock dan gedaan, vraag je je ongetwijfeld af.

Nee, niks wat met zijn bijnaam te maken heeft. Doe niet zo ranzig.

Wat hij heeft gedaan was nog erger dan iedereen op het honkbalveld je blote piemel laten zien.

Zo erg dat je misschien even moet gaan zitten...

****wappert woest met armen****

Hij heeft een zonde jegens de honkbalregels begaan.

De hoofdzonde.

De grootste zonde van allemaal.

Zit je al? Ik wil niet dat je flauwvalt als ik je vertel wat die godslastering inhield.

Diep ademen, allemaal...

Hij... verdomme, hij maakte... een ongeoorloofde sliding tijdens een training.

Ik weet het, je hapt nu geschokt naar adem.

Ik zei toch dat het erg was? Alleen al bij de herinnering verschrompelen mijn ballen tot erwtjes.

Die idioot van een eerstejaars besloot tijdens een dubbelspel van Holt en mij het tweede honk te pakken. En dat stuk stront gleed twee tellen te laat het tweede op.

Waarom is dat zo erg?

Voor degenen die het misschien niet weten, en dat neem ik je niet kwalijk: in 2016 bedachten de honkbalgoden een nieuwe regel. Alle spelers die een sliding naar het tweede honk maken moeten eerst de grond en dan pas het kussen aanraken, om te voorkomen dat ze spelers van de tegenpartij blesseren.

Oftewel in lekentermen: wees niet die eikel die een ander pijn doet. Blijkbaar was dat niet tot Badcock doorgedrongen, want die kloot-

viool denderde als een op hol geslagen stoomtrein op dat tweede honk af... Precies op het moment dat ik mijn voet erop zette om aan te tikken. Door zijn gemene sliding schoot mijn been onder mijn lijf vandaan. Ik draaide om mijn as en ging onderuit.

Toen ik de grond raakte hoorde ik dat welbekende knappende geluid dat iedere volwassen man aan het janken maakt, gevolgd door een ongelooflijke pijn in de achterkant van mijn been.

Door toedoen van die vieze vuile teringhond had ik mijn achillespees gescheurd.

Ik zakte in elkaar als Achilles zelf, kronkelend van de pijn, met mijn handen rond mijn been geklemd, want ik was bang dat het, als ik het los zou laten, onmiddellijk zou opstijgen naar de hemel, bij wijze van beloning voor al die goede jaren die het me had gegeven.

Badcock trok zijn helm van zijn hoofd, hield zijn gezicht vlak bij dat van mij en begon uitgebreid zijn verontschuldigen aan te bieden, compleet met een of ander vaag verhaal dat hij over zijn eigen kutvoeten was gestruikeld.

Het zal wel, lamlul.

Laat me de opnamen maar eens zien, want ik geloof er geen zak van. Gestruikeld, ja ja.

Stel dat ik een eerstejaars was geweest die geblesseerd was geraakt, dan had ik niet de neiging gevoeld om Badcocks balzak te villen. Misschien een snelle trap onder zijn reet, maar geen gevilde ballen.

Maar raad eens? Ik ben verdomme geen eerstejaars.

Ik ben een fokking derdejaars, en als je iets van honkbal weet, dan weet je ook dat het derde jaar voor spelers in de universitaire competitie het belangrijkste jaar van hun leven is.

Want dat is het jaar waarin profclubs je kunnen rekruteren.

Ja, ik zei PROFCLUBS.

Brentwood University staat bekend om zijn buitengewoon goede honkballers. Hier komen de scouts kijken wie de grote talenten van volgend jaar zijn. Als je van honkballen je beroep wilt maken kun je twee dingen doen: meteen na je middelbare school een plek in een profteam proberen te krijgen of hopen dat Brentwood je aanneemt. Ik heb voor studeren gekozen, zodat ik in elk geval nog iets heb om

op terug te vallen voor het geval er iets naars gebeurt. Zoals bijvoorbeeld een gescheurde achillespees.

Voel je al waar dit naartoe gaat?

Zet die violen maar klaar, want dit wordt een verhaal om te janken.

Ik werd van het veld gedragen, rechtstreeks naar de hypermoderne trainingsruimte, waar na een uitermate pijnlijk lichamenlijk onderzoek een echo werd gemaakt. Die bevestigde dat ik de rest van het seizoen wel kon vergeten. Ik werd geopereerd, die stomme pees werd weer aan elkaar genaaid – bij de gedachte daaraan mag je even misselijk worden – en daarna moest ik nog een hele tijd revalideren. Waarmee mijn kans op een plek bij de profs voor dat seizoen was verkeken.

Ja, dat lees je goed: ik werd niet door een club ingelijfd. Mijn beste vrienden wel, maar ik niet.

Want niemand wil een geblesseerde speler, al is hij nog zo veelbelovend.

Ook al was hij de beste tweedehonkman van het land.

Ook al hadden ze hem er al in de eerste ronde uit moeten pikken.

Geen enkele club wilde het risico nemen dat ik niet volledig zou herstellen.

Is dat niet fantastisch?

Dus je snapt natuurlijk wel dat Kirk BADCOCK mijlenver uit mijn buurt blijft.

Ik had graag willen zeggen dat ik niet bitter ben en geen wrok koester, maar dan zou ik liegen dat ik barst.

Ik koester een wrok van epische proporties, zo groot dat ik die een naam heb gegeven. Aloysius. Ik geef hem elke ochtend een high five en spreek met hem af dat we ons best gaan doen om die dag minstens één iemand het leven flink zuur te maken.

Daarom raad ik je het volgende aan: zie je me ergens op de campus? Loop dan met een grote boog om me heen, ren keihard weg en verstop je maar goed, want ik ben een kwaai klootzak met een al even kwaai Aloysius en we gaan de boel eens flink verzieken.

Carson Stone is dankzij één achterlijke lamlul uit op wraak.

1

Milly

‘Fuck.’

Knuppel en helm worden op de grond gesmeten terwijl het andere team van het veld draaft.

O jee, dat is niet de reactie die een coach en zijn staf van een speler willen zien.

‘Stone, als de sodemieter de dug-out in,’ schreeuwt coach Disik dwars over het veld. Hij staat met zijn handen in zijn zij en trekt een moordzuchtig gezicht. Nee, dit valt helemaal niet goed.

‘O, o,’ zegt Jerry, een van mijn beste vrienden, naast me. ‘Hier krijgt iemand problemen.’

‘Ja, dit trekt Disik helemaal niet,’ voegt Shane, mijn andere beste vriend, eraan toe. Hij weet tegelijkertijd een handvol popcorn in zijn mond te proppen.

‘Stone heeft echt een kutseizoen.’ Jerry buigt zich voorover om ook wat popcorn te pakken, maar in tegenstelling tot Shane klapt hij niet zijn onderkaak naar beneden om die met handenvol tegelijk naar binnen te schuiven, maar neemt hij zoals ieder beschaafd mens het ene stukje na het andere.

‘Het is nog maar het begin van het seizoen.’ Ik heb met die jongen te doen. Ooit gold hij als een van de beste spelers van het land: hij raakte het vaakst de bal, stal de meeste honken, scoorde de meeste binnengeslagen punten en gold als de beste veldspeler. Maar na zijn blessure van vorig jaar is hij van zijn voetstuk gedonderd en nu, in zijn laatste jaar, is hij letterlijk behoorlijk van slag.

Vanuit de dug-out is gedempt geschreeuw te horen. Omdat we er recht achter zitten, kunnen we niet goed horen of zien wat er precies gebeurt, maar als de spelers van Brentwood weer het veld op lopen en Carson niet bij het tweede gaat staan, is wel duidelijk hoe het zit.

‘Verdomme, die Disik is hard. Stone van het veld halen en hem vervangen door Babcock. Dat is ronduit wreed.’

Volgens de geruchten op de campus had Babcock het al van het begin af aan op Carson gemunt en heeft hij zijn enige kans om de publiekslieveling uit te schakelen met beide handen, of beter gezegd voeten, aangegrepen. Die beruchte sliding, waar heel Chicago inmiddels van afweet, schijnt geen ongelukje te zijn geweest, maar opzet.

Babcock was jaloers op Carsons talent en statistieken, wilde zelf in het middelpunt van de belangstelling staan en die positie van Carson overnemen. Er doen zelfs samenzweringstheorieën de ronde die stellen dat Babcock urenlang naar opnamen van wedstrijden heeft zitten kijken, zodat hij precies wist vanuit welke hoek Carson het honk zou naderen en waar en wanneer hij moest toeslaan.

Dat wordt in elk geval beweerd.

Mensen roddelen graag over dit soort dingen, dat weet iedereen.

Ik geloof er geen woord van.

Ik heb Kirk op de campus zien rondlopen; hij is een onhandige sukkel waar geen kwaad bij zit. Volgens mij is hij gewoon een domme eerstejaars die wilde laten zien dat hij een plek in het team verdiende en daarom iets te fanatiek was. En daarvan is de verkeerde persoon het slachtoffer geworden.

Ik geef hem het voordeel van de twijfel.

‘Ik kan het Disik niet kwalijk nemen. Kijk eens hoe beroerd Stone speelt. Die verdient het om de bank warm te houden.’

Ik pak mijn beker uit de bekerhouder en neem een grote slok Sprite, waarna ik opmerk: ‘Carson doet het erg goed op het tweede honk, dat is het probleem niet. Het gaat mis als hij aan slag is.’

‘En als je niet kunt slaan heb je hier niks te zoeken,’ merkt Shane op. De popcorn vliegt in het rond.

Dat is waar. Je kunt de beste binnen- of buitenvelder ter wereld zijn, als je met die knuppel niks presteert kun je beter iets anders

gaan doen. De enige in een team die zich een slaggemiddelde van .200 kan permitteren is een pitcher, niet 's lands voormalige beste tweedehonkman uit de universitaire competitie.

'Je moet hem slagadvies geven.' Jerry geeft me een por tegen mijn schouder.

'Goed idee,' zeg ik spottend. 'Wacht, dan loop ik even naar de dug-out om te vertellen hoe het moet. Ik word vast met open armen ontvangen.' Ik rol met mijn ogen. 'Ze hebben de beste coaches van het hele land, dus de laatste op wie ze zitten te wachten is een student bewegingswetenschappen die met haar suggesties de dug-out binnenvalt.'

'Zo te zien kan Carson Stone alle hulp gebruiken.' Jerry klopt zijn handen af. 'Kom op, we moeten aan de bak.'

Ik kijk op mijn horloge. Shit, ja, als we nu niet vertrekken komen we nog te laat.

We staan allemaal tegelijk op en lopen naar de parkeerplaats, waar Shanes blauwe Corolla een van de beste plekken bezet houdt. Brentwood heeft een gigantisch honkbalstadion, compleet met dak, zodat er ook met regen kan worden gespeeld. Het heeft kapitalen gekost, en als ik me ooit afvraag waarom ik zoveel collegegeld betaal hoef ik alleen maar te kijken naar de stoeltjes waar ik net nog op zat.

'Volgens Google Maps komen we een minuut te vroeg aan, dus we kunnen maar beter opschieten,' zegt Jerry. 'Trap 'm op zijn staart, Shane.'

Met twee handen op het stuur en een vastberaden blik in zijn ogen drukt Shane het gaspedaal van zijn praktische sedan in. 'Niet stressen, ik zorg ervoor dat we op tijd zijn.'

We zijn vijf minuten te laat en dat maakt geen goede indruk op ouders die hun achtjarigen aan drie studenten hebben toevertrouwd.

Volgens Shane komt dat doordat er zoveel verkeerslichten op rood stonden, maar Jerry en ik weten allebei dat hij rijdt als een ouwe vent die zijn bril kwijt is. Hoofd naar voren, kin bijna op het stuur

en handen voortdurend op tien en twee uur. Hij rijdt alsof de wielen door een laag drijfzand moeten ploegen.

Dit was dus de laatste keer dat Shane mocht rijden.

‘Opschieten,’ roept Jerry tegen de kinderen, die van de ene naar de andere foutpaal en dan terug naar de thuisplaat rennen.

Ik draai me om naar mijn twee medecoaches. ‘Ik laat de jongens met de slagpaal oefenen. Shane, kun jij worpen in het net oefenen? Jerry, dan kun jij gaan pitchen.’

Jerry steekt zijn arm uit boven zijn hoofd. ‘Ja, ik ga een paar van die sukkel uit gooien.’ Jerry was pitcher op de middelbare school en heeft soms moeite om zich in te houden als hij naar de kinderen pitcht. Wat hij zijn turboarm noemt heb ik ‘de arm des doods’ gedoopt.

Tijd om hem aan de regels te herinneren. Ik leg mijn hand op zijn schouder en zeg: ‘Ze zijn nog maar acht, dus geen turboarm. Ik heb geen zin in ouders die ons voor de rechter slepen omdat jij je niet kunt inhouden.’

‘Ze gaan hun gang maar. Dan laat ik zien hoe hoog mijn studieschuld is en wens ik ze veel succes.’

Ik slaak een zucht. ‘Doe gewoon voorzichtig, oké? We moeten die kinderen zelfvertrouwen geven en er geen emotionele wrakken van maken.’

‘Soms moet je afbreken om te kunnen opbouwen.’ Jerry knipoogt naar me.

‘Ik meen het.’

Hij rolt met zijn ogen. ‘Dat weet ik. Maak je niet druk, ik pitch ze niet tegen de grond, maar ik geef het ze ook niet cadeau. Ze zijn hier wel om iets te leren.’

Shane geeft Jerry een klopje op zijn rug. ‘Daarom hebben we Milly erbij gehaald. Als zij die kinderen niet kan leren slaan, kan niemand dat.’

We verdelen ons in verschillende groepjes en ik ga met een emmer ballen en mijn oefenknuppel bij de slagpaal staan, zodat ik de kinderen kan voordoen hoe je een bal moet raken. Terwijl zij hun laatste rondjes rennen kijk ik op naar de onbewolkte blauwe hemel. Er staat een licht briesje dat de geur van pas gemaaid gras om ons

heen verspreidt. Het honkbalseizoen is mijn favoriete jaargetijde.

Ik ben opgeroeid met drie oudere broers en een vader die bezeten waren van honkbal en had dus niks te kiezen als het om sport ging. Toen ik nog heel klein was namen mijn ouders me al mee naar elke wedstrijd van de Chicago Bobcats waarvoor ze zich kaartjes konden veroorloven. Ze staken me in Bobcats-kleding en zetten me voor de tv als er een wedstrijd was en ik zat altijd te luisteren als ze de verrichtingen van slagmannen, pitchers en catchers zaten te analyseren.

Ik raakte verslaafd.

In het weekend reed ik met mijn ouders van het ene honkbalveld naar het andere om mijn broers te zien spelen. Ik moedigde die drie aan en gaf goede raad. Al snel gingen ze me als een mascotte beschouwen en ruzieden ze over de vraag bij wiens wedstrijden ik op de tribune moest zitten. Op een gegeven moment waren mijn ouders het gekibbel zo zat dat ze een schema voor me opstelden waarin de belangrijkste wedstrijden voorrang kregen.

Bij mijn ouders op zolder liggen wel honderden scorelijsten die ik tijdens wedstrijden van mijn broers heb bijgehouden. Plakboeken vol krantenknipsels, foto's van teams op het veld, statistieken die ik printte om met hen te kunnen delen. Als het om honkbal ging was ik hun persoonlijke geschiedschrijfster en coach. Ze konden allemaal studeren met een volledige sportbeurs, maar alleen Cory, mijn oudste broer, heeft aan Brentwood gestudeerd. Hij speelt nu voor de Baltimore Storm, eerste honk, contract voor zes jaar, en dit seizoen doet hij het tot nu toe geweldig.

Rian en Sean, mijn andere broers, zijn vlak buiten Chicago een trainingscentrum begonnen waar uitblinkers uit de universitaire competitie hun vaardigheden kunnen verbeteren, vooral als het gaat om kracht en lenigheid. Mijn broers bieden een uitgelezen combinatie van kracht- en cardiotraining en hun bedrijf is vorig jaar verkozen tot beste sportschool van de regio. Ze denken nu aan uitbreiding met een tweede filiaal. Ik ben hartstikke trots op hen alle drie en geloof graag dat ik mijn steentje aan hun succes heb bijgedragen. Door de jaren heen hebben we allemaal profijt gehad van het feit dat we honkbalfans in hart en nieren zijn.

‘Coach Milly, moet ik echt mijn handschoenen aan?’ Dennis, de kleinste van de groep, loopt naar me toe, bijna struikelend over zijn eigen voeten. Zijn broek is te groot en zijn helm zakt voor zijn ogen.

Ik weet hem op te vangen voordat hij op zijn snuit in het gras valt en hurk naast hem neer, zodat ik hem kan helpen om zijn broek en zijn helm goed te doen.

‘Je hoeft ze niet aan te trekken als je dat niet wilt, Dennis.’

Hij steekt een hand op. De handschoen zit scheef en is veel te groot voor zijn kleine vingers. De toppen van de vingers lijken net opgeblazen ballonnen.

O, *Dennis*.

‘Zijn deze handschoenen van je broer geweest?’

Hij knikt.

‘Nou, ze zijn een beetje te groot, dus dan heb je er eerder last van dan dat je er iets aan hebt.’

‘Dat vind ik ook.’ Hij trekt de handschoen uit en laat een tandeloze lach zien. ‘Ik kan hem in mijn achterzak steken, dat doen de profs ook. Als een azenzwaar.’

‘Een accessoire, bedoel je?’

‘Ja. Mijn moeder heeft kettingen en ik heb handschoenen.’ Hij draait een rondje om de handschoen in zijn achterzak te kunnen steken en dat lukt uiteindelijk ook, al lijkt zijn kleine achterste nu aan één kant topzwaar. ‘Kijk eens! Hoe zie ik eruit, coach?’

Ik glimlach vriendelijk naar hem. ‘Als een echte honkballer.’